

Entrevista a Ferran Pujalte, director tècnic de l'Hoquei Sant Just

“L'experiència esportiva és molt curta però et dóna una vivència que serveix per sempre”

L'Hoquei Club Sant Just s'ha reforçat enguany per seguir amb la progressió tècnica que ha viscut els darrers anys. Ho ha fet amb la figura de Ferran Pujalte, una persona reconeguda en el món de l'hoquei i amb una dilatada trajectòria. Pujalte és l'actual entrenador del Club Patí Vic, de l'OK Lliga, i ha estat jugador i entrenador professional d'altres equips de primer nivell, com el FC Barcelona, el Liceo de la Coruña o el CP Vilafranca. Des de *La Vall de Verç*, hem volgut conèixer una mica millor Ferran Pujalte i els motius que l'han portat a Sant Just.

Com has vingut a parar a Sant Just?

Hi vaig arribar fa quatre anys, pel meu fill. Vaig saber que aquí es treballava bé i, quan va decidir jugar a hoquei, el vaig portar aquí. La temporada passada, la junta va parlar amb mi perquè col·laborés com a director tècnic. Intentaré aprofitar la meua experiència per donar una mica més de múscul a l'estructura esportiva.

El president Francisco Vizacino destacava, en una entrevista a *La Vall de Verç*, que el club ha millorat molt darrerament. A quin nivell està el club?

El nivell és bo, però la junta no es conforma i vol fer un pas endavant. Això parla molt bé del treball que s'està fent aquí. Intercanviem opinions amb els entrenadors i fem taules rodones per veure què podem millorar.

És compatible fer un club més

competitiu i que continuï sent un club de poble?

Jo crec que sí. Per fer un club gran, hem d'aconseguir que els nens se sentin implicats i vulguin fer-lo més gran. I que vulguin arribar al primer equip, ja que avui en dia ningú no es pot plantejar fer un club gran a base de fitxatges. El sènior actual està format per jugadors juvenils i júnior, i això és molt important, perquè els de sota veuen que tenen sortida al primer equip.

Què creus que va ser el més important en la teua formació com a esportista?

Recordo amb molta estima el primer entrenador que vaig tenir, el que em va donar els valors del joc d'equip, de compartir, de sacrificar-me per un altre, de valorar els esforços. L'experiència esportiva és molt curta però et dóna una

vivència que serveix per sempre. Al cap i a la fi, els títols queden en un calaix i perduren les relacions personals.

A quina edat vas iniciar-te a l'hoquei?

Vaig començar tard, pràcticament als 10 anys. De fet, al primer lloc que vaig anar no em van voler perquè era massa gran. Finalment vaig anar a Horta i, el que els companys havien fet amb diversos anys, ho vaig haver de fer en sis mesos.

He observat que els nens comencen des de molt petits...

Als pobles amb tradició d'hoquei, els nens de tres anys ja patinen.

Sant Just és un poble amb tradició d'hoquei?

El club té la seva història i, en

aquest sentit, és un club força tradicional. Però ara volem donar aquest pas endavant perquè sigui solvent en el món de l'hoquei i pugui fer el salt. Aquesta junta treballa molt bé la gestió i volem que la part esportiva funcioni, almenys, igual de bé.

Parlem de la teva carrera professional. Després de l'etapa de formació, vas jugar al Liceo de la Coruña, on vas viure els teus millors anys com a jugador professional. Quin record en guardes?

Vaig coincidir en una etapa en què el Liceo va començar a treballar seriosament la preparació física i va fitxar jugadors de fora. Va ser un club innovador amb un concepte d'equip professional, comandat pel president Augusto César Lendoiro. Van ser uns anys molt bons.

De la Coruña vas fer el pas al Barça. Com va sorgir aquesta possibilitat?

Per sort, el Barça es va interessar per mi durant tots els anys que vaig ser a la Corunya. Hi va haver un moment en què Lendoiro es va posar en política i va tenir una disputa amb l'alcalde, que era de l'altre bàndol. Es va complicar la continuïtat de l'espònsor i Lendoiro, molt honestament, ens va dir que, si teníem alguna oferta, l'agaféssim. Vaig tenir l'opció d'anar al Barça i vaig acceptar-la molt content, perquè el Barça és un gran club.

Jugar al Barça va ser molt dife-

rent a fer-ho al Liceo?

Esportivament, el Barça estava per sota del Liceo i va engegar un projecte nou amb molts dubtes. Crec que, pel fet d'haver estat a la Coruña, tot ho mirava des d'un punt de vista més fred. No he sigut mai un jugador que m'afecti gaire la pressió i, quan vaig arribar al Barça amb 30 anys, ja tenia molta experiència. Va ser un repte després d'estar en un equip campió.

I finalment, al Vilafranca, vas fer el pas de jugador a entrenador.

Sempre m'he mogut per sintonia i a Vilafranca vaig fer molt bona relació amb la junta. Quan em quedava un any de contracte, em vaig cansar de jugar. Tot i que vam fer bones campanyes, estava acostumat a competir per guanyar-ho tot i no era fàcil per mi jugar amb la sensació que no podíem lluitar pels títols. Així que vaig decidir apartar-me i deixar pas als joves. Però en aquell moment em van proposar entrenar i, tot i que inicialment els vaig dir que no, em van acabar convencent.

Com vas viure l'experiència d'entrenar els teus excol·legues?

Va ser difícil, perquè és important que ells entenguin el teu nou paper. Però alhora tenia un grup molt compromès amb molt bona gent. D'una banda va ser complicat, però de l'altra va ser satisfactori, perquè em va ajudar a formar-me

com a entrenador.

Quan eres jugador, ja sabies que voldries entrenar?

No. M'agradaven els nens i sempre havia pensat que només entrenaria categories inferiors. Tenia bona lectura tàctica i el meu entrenador de la Coruña em deia: "seràs molt bon entrenador". Però jo no m'hi veia i, en certa manera, m'hi van arrossegar. Després del Vilafranca va venir el Vic i, per la relació que tenia amb gent d'allà, vaig decidir comprometre'm per un any. Al final hi vaig estar set.

Com s'aconsegueix aguantar tants anys en una banqueta?

Sempre els deia que era el meu últim any, però com que em coneixien força, no buscaven entrenador i, quan acabava la temporada, em pressionaven per continuar. L'objectiu d'anar any a any em va ajudar perquè tot era molt intens. Vam fer un equip amb molts jugadors joves i el projecte em va engrescar.

Al Barça és on aconseguixes els títols més importants com a entrenador.

El primer any guanyem Lliga i Lliga Europea i, el segon, guanyem la Copa del Rei. Aleshores em van destituir. El grup estava format per jugadors que havien guanyat molts títols, però s'havia de renovar, i en aquesta lluita en vaig sortir perjudicat. Es van moure internament els que es van moure, per aprofitar-se que hi havia un equip millor i posar-se on són ara. Paül va dimitir perquè, sent el director tècnic, ningú no li va preguntar res.

Creus que es van valorar poc els títols aconseguits?

La feina es va valorar zero. Es van valorar altres coses, digues-li amiguisme o digues-li altres coses.

És complicat estar al Barça?

Al Barça, a més a més de treballar,

has de dir que treballes i t'has de moure políticament. En la meua etapa al Barça, vaig prendre les decisions pensant en el benefici del club. Si hagués pensat en mi, potser encara hi seria, però no me'n penedeixo de res.

L'hoquei és un esport pioner en l'oficialització de les seleccions catalanes. T'hauria agradat competir-hi oficialment?

Això de la selecció catalana s'ha polititzat molt i s'hi ha donat un gran

ressò. Tinc el dubte que, com a esport, ens hagi beneficiat, perquè ens han fet servir políticament amb poc retorn. El Mundial B, anar-se'n a Amèrica per poder competir... tot això no agrada. Som el primer esport que ho ha fet i, si surt bé, perfecte, però si no surt bé, es paga un peatge molt car. Sempre dic que aquest és un tema en què els esportistes han d'estar en segon pla.

Com t'has sentit més a gust, com a jugador o com a entrenador?

Les grans satisfaccions les he tingut com a jugador. Hi ha entrenadors que són més individualistes i miren pels títols però, com que jo vaig tenir la sort de guanyar-ne molts com a jugador, com a entrenador la meua il·lusió ha estat que els jugadors guanyin títols i millorin. Per mi és un orgull que un jugador que he entrenat vagi a la selecció o el fitxi un gran equip. Ara, en molts partits importants, pagaria per estar a la pista i m'he de conformar amb ajudar des de la banqueta.